

Arrest

nr. 159 004 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 23 maart 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. HELSEN, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 maart 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat verwijzing naar het Europees Verdrag van de Rechten van het Kind betreft: betrokkenen tonen niet aan op welke wijze het EVRK zou geschonden worden indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Het argument dat de zus en neef van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert wat geen ernstig of moeilijke herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het feit dat zijn moeder gestorven is; het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: functionele blindheid en invaliditeit en opvang); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59Bte 1000 Brussel.(…)”.

1.3. Op 23 maart 2012 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinéa 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

2.1. Gelet op wat kan gelezen worden in de synthesememorie gaat de Raad ervan uit dat verzoeker nog de schending wenst aan te voeren van de materiële motiveringsplicht, van het algemene zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Op basis van art. 9bis van de vreemdelingenwet moet elke situatie die dermate beklemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, als een prangende humanitaire situatie worden beschouwd.

Volgens punt 2.3 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9,3e lid, en art. 9 bis van de vreemdelingenwet kunnen familieleden van een EU- burger die niet binnen het toepassingsgebied van gezinshereniging vallen (art. 40 van de wet) maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt krachtens de Europese richtlijn 2004/38, namelijk de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU- burger, of die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. Het familielid van een Belg wordt hier ook mee bedoeld. Dit critérium kan ook spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België.

Verzoeker beseft dat de instructie vernietigd werd, doch wenst niettemin hiernaar te verwijzen daar ze om rechtstechnische en zeker niet inhoudelijke, gronden werd vernietigd .

De criteria dienen immers te worden beschouwd als een leidraad, niet als criteria van dwingend recht. De administratie koos in 2009 immers om een beleid van regularisatie, waarbij zij wilde aantonen wat de beste voorbeelden waren van buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9 bis van de vreemdelingenwet.

Welnu, verzoeker bevindt zich in deze uiterst buitengewone situatie, waarbij hij afhankelijk is van de hulp van zijn familie.

Krachtens art. 8 EVRM heeft eenieder recht op de eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (Raad van State 2 februari 2007, nr. 167.411; Raad van State 14 februari 2006, nr. 154.954)

Aangezien geen enkel motief is gewijd aan de zorgwekkende situatie van verzoeker in Marokko, maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Volledig ten onrechte beweert verwerende partij dat het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor enige tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn regularisatie.

Zijn beide ouders zijn immers overleden en zijn enige zus heeft de Belgische nationaliteit.

De buitengewone omstandigheden worden bovendien niet verward met de buitengewone omstandigheden ten gronde.

Verzoeker is 100% blind en dit verhindert niet alleen de terugreis, maar bovendien de aanvraag vanuit Marokko. Hij kan een aanvraag immers zelf niet schrijven en hij ontbeert een netwerk die dit voor hem in orde zou kunnen brengen.

Verzoeker kan eenvoudigweg niet reizen als hij niet geleid wordt en er is niemand die hem begeleidt, wil terugbegeleiden naar Marokko; evenmin is er iemand die verzoeker zal willen helpen, gelet op het ontbreken van een netwerk in Marokko, om een verzoek te richten op de ambassade.

Het is ook onterecht dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verwijst naar de mogelijkheid voor verzoeker om beroep te doen op de procédure voorzien in artikel 9 ter, de medische regularisatie; verzoeker komt hiervoor niet in aanmerking; de medische regularisatie voorziet immers dat de aandoening ernstig, levensbedreigend dient te zijn en dat

is de blindheid van verzoeker an sich uiteraard niet; wel verhindert deze gesteldheid dat verzoeker naar Marokko zou reizen.

De motivatie van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is dan ook naast de kwestie en misleidend. Bovendien motiveert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenmin haar argument als zou verzoeker wel kunnen bogen op hulp en een netwerk in Marokko. Deze bewering is even boud als die van verzoeker én verzoeker kan onmogelijk een negatief bewijs leveren. De staatssecretaris zou, mocht het bestaan, quod non, kunnen verwijzen naar opvanginitiatieven in Marokko voor gehandicapten... Dit doet hij uiteraard niet omdat deze niet bestaan; er is voor verzoeker geen opvang mogelijk daar er geen uitgebreid netwerk bestaat.

Terecht verwijst de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie naar een arrest van het EHRM van 12 oktober 2006, waarbij het EHRM stelde dat er hinderpalen worden aangevoerd teneinde een inbreuk op artikel 8 eerste lid van het EVRM te kunnen bepalen; deze hinderpaal is ontegensprekelijk de blindheid van verzoeker. Verzoeker heeft niemand in Marokko die hem kan/wil opvangen en er bestaan geen opvanginitiatieven georganiseerd van staatswege.

Daarenboven voegt verzoeker tevens een overlijdensakte van zijn vader bij, om te benadrukken dat hij wees is en dus geen opvang kan genieten van naaste familie (zijn enige zus woont immers in België).

Bovendien voegt verzoeker ook nog stukken toe die aantonen dat hij werkelijk woont bij zijn Neef, o.a. een verklaring van de wijkagent. Dit element staat dan ook buiten kijf.

Ook het feit dat hij een gezin vormt kan dus niet ernstig betwist worden.”

2.2. Verzoeker betoogt dus in zijn synthesememorie onder meer:

“Zijn beide ouders zijn immers overleden en zijn enige zus heeft de Belgische nationaliteit.

De buitengewone omstandigheden worden bovendien niet verward met de buitengewone omstandigheden ten gronde.

Verzoeker is 100% blind en dit verhindert niet alleen de terugreis, maar bovendien de aanvraag vanuit Marokko. Hij kan een aanvraag immers zelf niet schrijven en hij ontbeert een netwerk die dit voor hem in orde zou kunnen brengen.

Verzoeker kan eenvoudigweg niet reizen als hij niet geleid wordt en er is niemand die hem begeleidt, wil terugbegeleiden naar Marokko; evenmin is er iemand die verzoeker zal willen helpen, gelet op het ontbreken van een netwerk in Marokko, om een verzoek te richten op de ambassade.

Het is ook onterecht dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verwijst naar de mogelijkheid voor verzoeker om beroep te doen op de procédure voorzien in artikel 9 ter, de medische regularisatie; verzoeker komt hiervoor niet in aanmerking; de medische regularisatie voorziet immers dat de aandoening ernstig, levensbedreigend dient te zijn en dat is de blindheid van verzoeker an sich uiteraard niet; wel verhindert deze gesteldheid dat verzoeker naar Marokko zou reizen.

De motivatie van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is dan ook naast de kwestie en misleidend. Bovendien motiveert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenmin haar argument als zou verzoeker wel kunnen bogen op hulp en een netwerk in Marokko. Deze bewering is even boud als die van verzoeker én verzoeker kan onmogelijk een negatief bewijs leveren. De staatssecretaris zou, mocht het bestaan, quod non, kunnen verwijzen naar opvanginitiatieven in Marokko voor gehandicapten... Dit doet hij uiteraard niet omdat deze niet bestaan; er is voor verzoeker geen opvang mogelijk daar er geen uitgebreid netwerk bestaat.

Terecht verwijst de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie naar een arrest van het EHRM van 12 oktober 2006, waarbij het EHRM stelde dat er hinderpalen worden aangevoerd teneinde een inbreuk op artikel 8 eerste lid van het EVRM te kunnen bepalen; deze hinderpaal is ontegensprekelijk de blindheid van verzoeker. Verzoeker heeft niemand in Marokko die hem kan/wil opvangen en er bestaan geen opvanginitiatieven georganiseerd van staatswege.

Daarenboven voegt verzoeker tevens een overlijdensakte van zijn vader bij, om te benadrukken dat hij wees is en dus geen opvang kan genieten van naaste familie (zijn enige zus woont immers in België).

Bovendien voegt verzoeker ook nog stukken toe die aantonen dat hij werkelijk woont bij zijn Neef, o.a. een verklaring van de wijkagent. Dit element staat dan ook buiten kijf. Ook het feit dat hij een gezin vormt kan dus niet ernstig betwist worden.”

De synthesesmemorie mag echter niet aangewend worden om bijkomende argumenten te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing noch om de in punt 1.1. bedoelde aanvraag verder te verduidelijken of te ondersteunen met bijkomende stukken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.901). Het blijkt niet dat de grondslag van de bijkomende argumenten en stukken pas later, na het indienen van het verzoekschrift, aan het licht komt. Het in punt 2.2. bedoelde betoog vormt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt, geen antwoord op de nota. Minstens laat ze na te verduidelijken wat dan het aanknopingspunt is met de nota. De Raad gaat dan ook niet verder in op het onontvankelijke betoog.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.6. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* Deze overweging is deugdelijk en pertinent. De betrokken instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, wat betekent dat zij uit het rechtsverkeer is verdwenen. Het doet er niet toe of ze nu om rechtstechnische dan wel inhoudelijke gronden werd vernietigd. Doordat de betrokken instructie werd vernietigd, vermag noch de verwerende partij noch de Raad te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden

beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.7. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Het argument dat de zus en neef van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert wat geen ernstig of moeilijke herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het feit dat zijn moeder gestorven is; het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”*

2.8. Door te poneren *“Volledig ten onrechte beweert verwerende partij dat het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor enige tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn regularisatie”* en aan te halen dat zijn ouders zijn overleden en zijn enige zus de Belgische nationaliteit heeft, toont verzoeker niet aan dat de hierboven vermelde conclusies die de verwerende partij trekt uit de vaststelling dat verzoeker ruim 31 jaar in Marokko heeft verbleven, namelijk *“het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie”* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

2.9. Verzoeker betoogt vervolgens dat geen enkel motief is gewijd aan zijn zorgwekkende situatie in Marokko. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker zich beroept op een prangende humanitaire situatie, zoals vernoemd in de bovenvermelde instructie. Vervolgens omschrijft verzoeker deze situatie: hij is functioneel blind, voor 100% invalide en zijn moeder van wiens hulp hij steeds afhankelijk is geweest, is in 2010 overleden op 71-jarige leeftijd. Hij stelt dat hij hierdoor helemaal alleen is komen te staan, dat hij intensieve hulp nodig heeft in het dagelijks leven doch geen familie meer heeft in Marokko. Hij stelt dat een verblijf bij zijn familieleden in België die beschikken over voldoende inkomsten de oplossing is voor zijn prangende humanitaire situatie.

2.10. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het gehele betoog van verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag is toegespitst op zijn prangende humanitaire situatie in het licht van de bovenvermelde instructie. In dit verband werd blijkens het administratief dossier ook het “Typeformulier” ingevuld, waarbij werd aangekruist op welke criteria van de instructie verzoeker zich wenste te beroepen. Verwerende partij heeft de plicht eerst te onderzoeken of er sprake is van buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alvorens na te gaan of de ingeroepen elementen, in casu een prangende humanitaire situatie, aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf. Zij heeft de door verzoeker ingeroepen elementen in het licht van zijn prangende humanitaire situatie in het kader van de ontvankelijkheidsfase van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ter dege beantwoord door eerst te stellen dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn en door vervolgens te stellen dat de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst een tijdelijke terugkeer uitmaakt en dus een tijdelijke scheiding van de familieleden in België, waarbij hij de tijd die nodig is om aldaar de procedure tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging af te ronden kan doorbrengen bij familieleden, vrienden en kennissen in Marokko, waarvan het onwaarschijnlijk is dat hij ze niet zou hebben gelet op zijn 31 jaar verblijf in Marokko en dat voor zover verzoeker zich wenst te beroepen op zijn medische situatie, een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden ingediend. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat deze overwegingen niet dienstig zijn in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.11. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat slechts in de fase van de synthesememorie verzoeker uit de doeken doet op welke wijze zijn situatie een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Te dezen verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.2. Dit verhindert verzoeker niet om opnieuw een verblijfsmachtiging aan te vragen.

2.12. Verzoeker poneert ten slotte nog, *“Krachtens artikel 8 EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van privé, familie-en gezinsleven”*. Verzoeker laat na dit verder uit te werken en minstens aan te tonen

dat hij in België een privé-en gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Dit onderdeel van het middel is onvoldoende uitgewerkt. Verzoeker kan niet dienstig op grond van een in de nota van de verwerende partij aangehaald arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor het eerst een hinderpaal gaan ontwikkelen in het licht van artikel 8 EVRM. Alleszins toont verzoeker met zijn miniem betoog niet aan dat de door de verwerende partij gedane afwegingen, *Het argument dat de zus en neef van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert wat geen ernstig of moeilijke herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het feit dat zijn moeder gestorven is; het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.*” strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA